

των ἀριστος· μερίζονται αὐτὸν ἄρα ἡ πολιτικὴ ἱστορία, ἡ φιλολογία καὶ ἡ ἐπιστήμη.

Υἱὸς διοικητικοῦ συμβούλου, γεννηθεὶς τὸ 1774 ἐν Γράσση καὶ μαθητευθεὶς ἀπὸ τοῦ 13 ἔτους τῆς ἡλικίας αὐτοῦ ὡς θρησιανὸς ὑπότροφος ἐν τῇ ἀκαδημίᾳ τῶν ἀνατολικῶν γλωσσῶν μετὰ σπουδὴν ἐπταετῇ, προθέμενος φιλολογικὴν ἐν Περσίᾳ περιήγησιν, (τὸ 20 τῆς ἡλικίας του ἔτος) ἐπελήφθη τῆς ἐκμαθήσεως τῆς Περσικῆς γλώσσης καὶ γνωστὸς ἤδη καταστάς διὰ τῆς ἐξόχου καὶ περιφανοῦς αὐτοῦ εὐδοκίμησεως περὶ τὰ ἀνατολικά, συμπεριελήφθη εἰς τὸ Ὑπουργεῖον τῶν ἐξωτερικῶν ὡς συνεργάτης τοῦ Γενισχίου εἰς τὴν σύνταξιν τοῦ Περσοτουρκοαραβικοῦ λεξικοῦ, ὅπερ φέρει συντάκτου κύριον ὄνομα **Μ ε ν ι ν σ κ η ς**. Κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην ἐγνωρίσθη μετὰ τοῦ περιφήμου Ἰωάννου Μίλλερ.

Εἰκοσιτριετὴς μόλις μετὰ τὴν εἰρήνην τοῦ Καμποφορμίου (1797) ἐστάλη εἰς Δαλματίαν ὡς Γραμματεὺς καὶ συνὸς τοῦ αὐτοκρατορικοῦ ἐκείσε ἐπιτρόπου Βαρώνου Γενισχίου. Διατελὼν εἰς τὴν δημοσίαν ταύτην θέσιν, ἐδημοσίευσεν τὸ πρῶτον αὐτοῦ σύγγραμμα περὶ τῆς φιλολογίας τῶν ἀνατολικῶν ἐν τῷ Ἑρμῇ, τοῦ ὁποῦο κύριον συντάκτην ἦσαν ὁ Βιλάνδος Βαϊτίγερ, καὶ Ἐρδερ, οἵτινες, καὶ οἱ τρεῖς μετὰ μεγάλης φήμης ἐπεκρότησαν εἰς τὰς ἀπαρχὰς τοῦ πνεύματος τοῦ νέου διπλωματικοῦ γραμματέως.

Τὸ 1800 ὁ Ἀμμερ, ὑπὸ τὴν ιδιότητα τοῦ ἀνατολικοῦ διερμηνέως, ἐστάλη ὡς ἑκτακτος κομιστής αὐτοκρατορικῶν ἐπιστολῶν εἰς Κωνσταντινούπολιν, χρησιμεύσας ὡς τοιοῦτος μεταξὺ τοῦ Γάλλου στατηγοῦ Κλέβερ καὶ τοῦ Ἑρ-Ἀρίσχ· εἶτα δὲ συστημένος ὑπὸ τοῦ ἀγγλοῦ ὑπουργοῦ Σπένσερ Σμιθ εἰς τὸν ἀδελφὸν τούτου Σίρ Σίδνεϋν Σμιθ πλοίαρχον τοῦ «Τίγριδος», καὶ παραληφθεὶς ὑπὸ τοῦ τελευταίου τούτου, ὡς ἀνάγκην ἔχοντος ἀνατολικοῦ διερμηνέως, παρεστάθη εἰς τὴν ἐν Ἰόππῃ συνέντευξιν τοῦ μεγάλου Βεζύρου, καὶ τὸ 1801 παρηκολούθησεν τὴν αἰγυπτιακὴν ἐκστρατείαν· τὸ 1802 διωρίσθη εἰς Κωνσταντινούπολιν Γραμματεὺς τῆς ἀγγλικῆς πρεσβείας (28ετῆς)· τὸ 1806 ἐστάλη αὐτοκρατορικῶς πράκτωρ εἰς Μολδαυίαν, ἀνακληθεὶς εἰς Βιέννην τὸ 1806· ἐγνωρίσθη μετὰ τοῦ Σλέγελ καὶ τῆς Βαρονέσσης Στάελ, εἰς τὴν φιλολογίαν ἀσχολούμενος καὶ μετ' αὐτῶν εἰς τὰς λαμπροτέρας συνακροφάς παρερισκόμενος.

Τὸ 1811 ἀποσταλεὶς εἰς Παρισίους ὑπὸ τοῦ Αὐτοκράτορος εἰς ἑκτακτον ὑπηρεσίαν, μετὰ τὸν γάμον τῆς Μαρίας Λουίζης ἐπανελθὼν εἰς Βιέννην, διωρίσθη συμβούλος τοῦ Κράτους ἐν τακτικῇ ὑπηρεσίᾳ καὶ αὐλικὸς Διερμηνεύς. Ὡς ἀμοιβὴν διὰ τὸ σύγγραμμά του, περὶ τῆς Κυβερνήσεως τοῦ Ὁθωμανικοῦ Κράτους, ἔλαβε τὸ 1815 παρὰ τοῦ αὐτοκράτορος τῶν Ῥωσῶν τὸ ἀδαμαντοκόλλητον παράσημον τῆς ἀγίας Ἀννης· παρὰ δὲ τοῦ βασιλέως τῆς Δανίας τὸ τοῦ Δανιθρόγου, καὶ βραδύτερον διὰ τοῦ πρίγκιπος Μετερνίχ, ἐπισήμου ἐνεκα ὑπηρεσίας, τὸ τοῦ τάγματος τοῦ Λεοπόλδου. Ὁ τῆς Περσίας πρέσβης εἰς Βιέννην ἐδώρησεν αὐτῷ ἵππον μεγαλοπρεπῇ 100 φλωρίων τιμῶμενον, τὸν ὁποῖον ἐκποίησας, ἠγόρασε τὸ μάρμαρον τοῦ τάφου του, ἐφ' οὗ ἐχάραξεν ἐπιγραφὰς δέκα γλωσσῶν διαφόρων εὐρωπαϊκῶν καὶ ἀσιατικῶν, προετοιμάσας τὸ μνήμα του παρὰ τῆς συζύγου αὐτοῦ. Τὸ 1821 εἰργάσθη εἰς τὴν βιβλιοθήκην τῆς Δρέσδης, καὶ τὸ 1825 μετὰ τοῦ Ἰππότη Ἰταλίνσκη, ἐπεχείρησε φιλολογικὴν περιήγησιν ἐν Ἰ-

ταλίᾳ· εἶτα μεταβάς εἰς Κωνσταντινούπολιν πρὸς συλλογὴν ἀνατολικῶν ἐπιγραφῶν, καὶ ἐπιστραφεὶς εἰς Βιέννην, συνεπλήρωσε τὴν τοῦ Ὁθωμανικοῦ Κράτους ἱστορίαν του καὶ τὴν τῆς τουρκικῆς ποιήσεως. Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ταύτης μέχρι τοῦ 1845, καθ' ὃ διετέλει ὡς ἀνακτόβουλος, ἐνησχολήθη εἰς τὴν ἐπιστήμην τῶν ἀνατολικῶν γλωσσῶν, καὶ ἱστορικὰς συγγραφὰς περὶ τῆς Ἀσίας, εἰς τὴν ποιήσιν καὶ ἐν γένει προϊστάμενος συγχνάκις ἐπιστημονικῶν συλλόγων, ἔφερεν αὐτὸς πρῶτος εἰς τὴν Εὐρώπην τὴν καλλωνὴν καὶ τὰ μαγικὰ θέληγτρα τῆς ἀνατολικῆς ποιήσεως.

«Ἀδιάλειπτος ἐργασία» ὑπῆρξεν ἡ ἀρχὴ τῆς ζωῆς τοῦ Ἀμμερ· τὰ συγγράμματά του, (ἀναφέρει ἡ φιλολογικὴ ἐφημερὶς τῆς Λειψίας) εἰσὶν ἀναριθμητα, ἡ δὲ ἱστορία τοῦ Ὁθωμανικοῦ Κράτους, θεωρεῖται ὡς ἀριστούργημα ἐν Εὐρώπῃ, καὶ ἰδίως αἱ μεταφράσεις ἀσιανῶν ποιητῶν. Ἐν Βερολίῳ συναγωνισθεὶς ἐπὶ ποιήσει ἐκέρθησε τὸ ἐξ 100 φλωρ. ἀριστεῖον, ἐκδύς τὸ τουρκικὸν ποίημα ἡ Ἀ η δ ὶ ν καὶ τὸ Ῥ ὅ δ ο ν, μετὰ τοῦ κειμένου καὶ τῆς γερμανικῆς μεταφράσεως· ἡ δὲ ἀρχιδούκισσα Σοφία εἰμίσησε τὴν πρεσβυτέραν αὐτοῦ κόρην διὰ χρυσοῦ κόσμου ἐνεκα τῆς εἰς αὐτὴν ἀφιέρωσews του αὐτοῦ ποιήματος. Καὶ διακρίνει τὸν Ἀμμερ Πυργατὰλ ἐκ τῶν συνήθων πεπαιδευμένων, ὑψούσα αὐτὸν εἰς δριζόντα φρονημάτων εὐρύτερον ἢ ἀνδρική διάνοια, τὸ ἀρρενωπὸν τοῦ ὕφους, δι' οὗ καὶ μόνου ὁ σοφὸς ἐκτίθησιν εἰς τὸ θέατρον τοῦ κόσμου τὴν ἄλευθέραν τοῦ λογισμοῦ κίνησιν καὶ ἐνέργειαν.

I. E. Γ.

ΒΟΡΕΙΟΣ ΠΟΛΟΣ. ΜΕΣΑ ΤΗΣ ΠΡΟΣ ΑΥΤΟΝ ΑΦΙΞΕΩΣ.

Ἐν ἔτει 1827 ὁ Ἐδουάρδος Παρρὺ ἐπροσπάθησε πολυτρόπως ἵνα φθάσῃ εἰς τὸν βόρειον πόλον· μὴνὸς δὲ Ἰουνίου φθίνοντος, ἡ ναὺς αὐτοῦ Ἐκλα προσωρμίσθη εἰς τινα πρὸς βορρᾶν τῆς Σπιτσεβέργης λιμένα, εἰς 80° πλάτος, ἐθα ἔγκαταλείψας ἐπὶ τοῦ πλοίου μέρος τοῦ πληρώματος, ἀπῆλθε μετὰ τοῦ λοιποῦ ἐπὶ λέμβων, ἀντὶ ἐλκύνθων, δυναμένων νὰ χρησιμεύσωσιν, ἵνα διαπεράσῃ, νῦν μὲν δι' ὕδατων, νῦν δὲ ἐπὶ παγετῶν πορευόμενος, τὰς περὶ τὸν πόλον ἐκτεινομένας ἀπεράντους ἐκ παγετοῦ ἐκτάσεις. Ἀλλὰ, μὲ ἀκαταλογίστους πολλῶν ἡμερῶν κακουχίας καὶ πόνους, κατενόησεν ὅτι ὁ πάγος, ἐφ' οὗ ὤδευε πρὸς βορρᾶν, ἐφέρετο πρὸς μεσημβρίαν, καὶ ὅτι δι' ὧν αὐτοῦ τῶν προσπαθειῶν μόλις ἠδύνατο νὰ βαδίσῃ καθ' ἐκάστην μίλιαν τινα πρὸς τὸν πόλον. Ἠναγκάσθη λοιπὸν νὰ σταθῇ εἰς 80° 45', πρὸς τὸ βορειότερον δηλονότι σημεῖον, εἰς ὃ ἐφθασεν μέχρι τοῦδε ἐπὶ τῆς Γῆς ὁ ἄνθρωπος καὶ νὰ παραιτηθῇ οὕτω τῶν μεγάλων αὐτοῦ δοκιμασιῶν καὶ ἀποπειρῶν· ἀλλ' ἡ Ἀγγλία δὲν παρητήθη ἐκ τούτου, καὶ ὁ λαὸς ὅστις, ἀπὸ Καθότου (1427) μέχρι τοῦ Φραγκλίνου (1847), ἐπεμψεν ἐπανειλημμένως πενήνκοντα ἐννέα ἀποστόλους πρὸς τὴν πρὸς βορρᾶν τῆς Ἀμερικῆς ἀνακάλυψιν διόδου ἀγούσης εὐθὺ πρὸς

τὸν Εἰρηνικόν, προώριται φαίνεται νὰ περιποιήσῃ αὐτὴν τὴν τιμὴν τῆς τοῦ βορείου πόλου προσπελάσεως.

Διάφορα σχέδια παρουσιάσθησαν καὶ ἡρευνήθησαν ὑπὸ τῆς Ἑταιρίας τῆς Γεωγραφίας. Ὁ σὶρ Ἐδουάρδος Παρρὺ ἀπέδωκε τὴν ἀποτυχίαν τῆς πρώτης αὐτοῦ ἀποπέρας, πρῶτον μὲν, εἰς τὴν πρὸς μεσημβρίαν διεύθυνσιν τῆς κινήσεως τῶν πάγων, καὶ δεύτερον εἰς τὴν κατὰστασιν τῶν ἀνωμάτων, συντριβομένων, τραχέων καὶ ὑπὸ χιόνος κεκαλυμμένων πάγων, λέγων ὅτι ἡ ναὺς εἶδει νὰ ἐκχειμάσῃ πρὸς βορρᾶν τῆς Σπιτσεβέργης, τὸ δὲ πρὸς τὴν ἐκδρομὴν ὠρισμένον τοῦ πληρώματος μέρος νὰ ἀπέλθῃ κατὰ μῆνα Ἀπρίλιον· νὰ εὐρίσκη δὲ κατὰ πᾶσαν 150 χιλιομέτρων διάστασιν σωρὸν προσζωαρκίων, κατὰ τὸ διάστημα τοῦ χειμῶνος φερομένων ἐκεῖ, ἵνα μὴ ᾧσιν οἱ ναῦται ὑπὲρ τὸ δέον πεφορτωμένοι. Πρὸς δὲ τούτοις, ὅτι οἱ περιηγηταὶ πρέπει νὰ ἐπανερχώνται τὸν Μαῖον, εὐρίσκοντες ἐπὶ εἰς 150 χιλιομέτρων ἀπόστασιν ἔτερον προμηθειῶν σωρὸν, ἐκεῖ μετενεχθέντα κατὰ τὴν ἀπουσίαν αὐτῶν, ὑπό τινος ἀποσπάματος τοῦ πληρώματος. Ὁ πλοίαρχος Παρρὺ στηρίζει τὴν ἐλπίδα τῆς ἐπιτυχίας ἐπὶ τῆς κατὰ μῆνα Ἀπρίλιον καὶ Μαῖον ἀκινήσεως καὶ συνεχείας τῶν πάγων.

Ἄλλ' ὁ ναύαρχος Βράγγελ, οὐκ ἰκανὸς αἰ πρὸς βορρᾶν τῆς Σιθθρίας περιηγήσεις εἶναι γνωσταὶ παρὰ πάντας, νομίζει ἀδύνατον τὴν διὰ τοῦ σχεδίου τοῦ Παρρὺ ἐπιτυχίαν. Ἐν ἔτει 1821, 1822 καὶ 1823 ἀνεχώρησαν πλοῖα ἀπὸ τῶν ἐκβολῶν τῆς Λένας καὶ Κολύμας πρὸς τὴν τῆς Σιθθρίας θάλασσαν· ἀλλὰ δὲν εὗρον μεταξὺ τῶν μηνῶν Φεβρουαρίου καὶ Μαΐου τοὺς πάγους εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ πλοίαρχου Παρρὺ ὑποτεθεῖσαν κατὰστασιν. Αἱ δὲ ἀποστολαὶ, ὧν ἡ μὲν ὑπὸ τοῦ ὑποναυάρχου Ἀνζόβ, ἡ δὲ ὑπ' αὐτοῦ τοῦ Βράγγελ διωκοῦντο, ἀνεχαιρίσθησαν ὑπὸ ὄγγων πάγων θραυσμένων καὶ κατὰ διαφόρους φερομένων διευθύνσεις. Τὴν 27 Μαρτίου, οἱ πάγοι ἐχωρίσθησαν διὰ μεγάλων ἐλευθέρων διαστημάτων· ἀλλ' οἱ ἄνεμοι ᾧθουν αὐτοὺς μετὰ τσαύτης σφοδρότητος, ὥστε ἡπείλουν ὀλεθρίως τοὺς τολμηροὺς περιηγητάς. Ἐὰν λοιπὸν εἰς τὴν θάλασσαν, ἧς τὸ βάθος δὲν ὑπερβαίνει τὰ 40 μέτρα, καὶ ὑπερασπιζομένη ἀπὸ τῆς φορᾶς τῶν ἀνέμων καὶ τῶν σάλων ὑπὸ τῶν ἀκτῶν τῆς Σιθθρίας εἰς ἀπόστασιν 120 βαθμῶν πλάτος, δὲν ἀπαντᾷται συνέχεια πάγων, πῶς νὰ ἐλπίσῃ τις νὰ ἀπαντήσῃ αὐτὴν πρὸς βορρᾶν τῆς Σπιτσεβέργης, ἐνθα ἡ θάλασσα βαθυτάτη καὶ ἐκτεθειμένη εἰς τὰς ὀλεθρίους κινήσεις τῶν σάλων καὶ τὰς τρικυμίας τοῦ Ὠκεανοῦ; Ἰδοὺ δὲ πῶς ὁ ναύαρχος Βράγγελ ἐννοεῖ τὴν πιθανότητα τῆς ἐπιτυχίας. Αἱ τελευταῖαι αὐτοῦ εἰς Σιθθρίαν ἐκδρομαὶ γέγονον δι' ἐλκύνθρων, ἐξευγμένων ὑπὸ κυνῶν, οἵτινες ἡγνύθησαν νὰ διατρέξωσι, ἀπὸ τῆς 26 Φεβρουαρίου μέχρι τῆς 10 Μαΐου, 2870 χιλιόμετρα, ἀκολουθοῦντες τὴν παραλίαν καὶ διευθυνομένοι πρὸς τὴν νῆσον τοῦ Κολουμβίου, τῆς ὑπὸ τοῦ Κόκ πρὸς τὰ Β.-Α. τοῦ Βεργιγίου πορθμοῦ παρατηρηθείσης. Κατὰ τὸ μῆκος τῆς παραλίας, λέγει ὁ ναύαρχος, δὲν ἀπηντήσαμεν δυσκολίας πολλὰς· οἱ δυσκολίαι καὶ τὰ ἐμπόδια ἐγένοντο ἀνυπερβλήτα, ἅμα παρητήσαμεν αὐτὴν. Ἐὰν δὲ ἡ διεύθυνσις τῆς ἀκτῆς τῆς Σιθθρίας ἦν παράλληλος τῷ μεσημβρινῷ, ἡθέλομεν προχωρήσει 11 βαθμοὺς πλάτους, καὶ τοσούτους ἐπιστρέφοντες. Ἐὰν λοιπὸν τὸ σημεῖον τῆς ἀναχωρήσεως ἡμῶν ἦν 79ο πλάτους, ἡθέλομεν προσπελάσει τὸν πόλον, καὶ ἡθέλομεν ἐπανελθεῖ ἐπὶ τὸ αὐτὸ τῆς ἀναχωρήσεως ἡμῶν σημεῖον.

Τὰ πρὸς βορρᾶν τῶν ἀκτῶν τῆς Γροελανδίας ὅρια εἰσὶν ἄγνωστα· ἀλλὰ ἡ ἀπὸ βορρᾶν πρὸς μεσημβρίαν φορὰ τῶν ὁρέων καὶ τῶν παραλίων αὐτῆς μᾶς ἀναγκάζει νὰ ὑποθέσωμεν ὅτι ἀκολουθοῦντες αὐτὰς δυνάμεθα νὰ πλησιάσωμεν πρὸς τὸν πόλον πλησιέστερον ἢ ἀπὸ πάσης ἄλλης διευθύνσεως.

Τὸ βορειότερον γνωστὸν τῆς Γροελανδίας σημεῖον, Σμιτς-Σούνδ, ὑπὸ τοῦ πλοίαρχου Ῥὸς παρατηρηθὲν ἔχει πλάτος 77ο 55', ἐπὶ δὲ τῆς νήσου Βολτενχόλμης ὑπάρχει χωρίον τῶν Ἑσκιμῶν.

Κατὰ τὸ σχέδιον τοῦ ναυάρχου Βράγγελ, ἡ ναὺς θέλει διαχειμάσῃ παρὰ τὸ χωρίον τοῦτο ὑπὸ 77ο. Πρώτη ἀποστολὴ ἐκ δέκα ἐλκύνθρων, ὑπὸ κυνῶν συρομένη, καὶ ὑπὸ ἐμπειρῶν ὀδηγῶν διευθυνομένη, θέλει ἀναχωρήσει μετὰ προμηθειῶν, ἅμα παγωθείσης τῆς θαλάσσης περὶ τὸ φθινόπωρον. Προχωρήσασαι δὲ μέχρι τοῦ λιμένος Σμιθ, θέλει φθάσει ἐκεῖθεν πλησιέστερον πρὸς τὸν πόλον. Φθάσασα εἰς τὴν 79ο θέλει ζητήσῃ ἐπὶ τῶν ἀκτῶν τῆς Γροελανδίας, ἡ ἐπὶ τῶν κοιλιάδων μέρος κατὰλληλον πρὸς ἐναπόθεσιν ζωοτροφῶν. Κατὰ Φεβρουάριον θέλουσι προχωρήσει μέχρι τοῦ σημείου τούτου, περὶ δὲ τὰς ἀρχὰς τοῦ Μαΐου θέθουσιν ἐναποθέσει δευτέραν προμηθειαν τροφῶν 2 βαθμοὺς βορειότερον. Ἐκεῖθεν δὲ θέλουσι προχωρήσειν αἰετοποτε ἀκολουθοῦντες τὴν παραλίαν, τὰς κοιλιάδας, ἡ ἐπὶ τῶν πλευρῶν τῶν ὁρέων ὁδοιποροῦντες, καὶ ἀκολουθοῦντες ὅσον τὸ δυνατόν τὸν μεσημβρινόν, διὰ λιμένων καὶ πορθμῶν διερχόμενοι. Ἴνα δὲ φθάσωσιν εἰς τὸν πόλον ἀνάγκη νὰ διαπεράσωσιν ἕνεκα τῶν περιστροφῶν πλέον τῶν 2,900 χιλιομέτρων, τὸ ὅποιον φαίνεται πιθανώτατον, τῇ βοήθειᾳ καλῶν ἐλκύνθρων καὶ ῥωμαλέων κυνῶν.

Ἐὰν τυχὸν ἀπαντήσωσι πρὸς βορρᾶν τῆς Γροελανδίας νήσους ἢ θάλασσαν τινα ἐκτενῆ, ἀνάγκη νὰ παρατηρήσωσι τοῦ σκοποῦ τῆς πρὸς τὸν πόλον ἀφίξεως· ἀλλ' ἡ ἐπιχείρησις αὕτη θέλει τοῦλάχιστον ἀνακαλύψει χώρας ἀγνώστους, καὶ θέλει οὐσιαστικῶς ὠφελήσει τὴν γεωγραφίαν.

Ὁ Κ. John Barron ὁμολογεῖ μετὰ τοῦ ναυάρχου Βράγγελ, ὅτι τὸ σχέδιον τοῦτο φαίνεται αὐτῷ μάλλον ἐκτελεσίμον ἀπάντων τῶν προγενομένων. Εἴθε νὰ ἐκτελεσθῇ μίαν ἡμέραν, χωρὶς ὅμως νὰ προσενησῇ τὰς ἀγωνίας, ὡς ὑρίστανται ἤδη ἅπαντες οἱ φίλοι τοῦ John Φραγκλίνου· ἅπασαι αἱ γενναῖαι καρδίαι αἱ φοβούμεναι μὴν ὁ τολμηρὸς οὗτος θαλασσοπόρος ἀπολέσθῃ μετὰ τῶν πλοίων τῶν Εἰς τὸν πόλον καὶ τῆς Φρίκας, ἡ εἰδοίκεται, κατὰ τινα παγωμένον τῆς θαλάσσης τοῦ Βαφίν λιμένα! Πρὸ πολλῶν ἐτῶν ἐστερήθημεν πάσης περὶ αὐτοῦ εἰδήσεως· ἀλλ' ἡ Ἀγγλία μὴ λησμονήσασα ποσῶς τοὺς θαλασσοπόρους, ἀπέστειλεν ἐπανειλημμένως πρὸς ἀναζήτησιν αὐτῶν.

(Α. Ί.)